

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Ioanni Eremitæ. 75.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ρουῶν, καὶ ἦν ἡμπέχεται ἐοθῆτα
Διὰ βάλλοντα, καὶ τοὺς τὰ μαλακὰ
δὲ φοροῦντας, ἐν τοῖς οἴκοις τῆς βα-
σιλείων τριβέσται λέγοντα. ἀλλ' οὐκ
ἀξία τῶν βαρῶν νυμφῶνος ἀγράπτοντας
τὰ ἐνδύματα. εἰ οὐκ ἔστι ἐπιθυμῆς,
τὴν Ἰησοῦ τῷ θεῷ ἡμεῖς εὐτελεῖν ἐδοῦ-
τα μμοῦ. ἢ γὰρ θρόνους, τῆς ἐν ταῦτα
τυγχάνει βλακείας, οὐ τῆς ἀνοφο-
τοφείας.

ἀγράπτον-
τες.

Ἰωάννη ἐρημίτη. σσ.

Εἰδὲ χρῆσθαι εἰς ἐρημίον ἀνήρη πειρα-
δῆται, θεὸς ἀντὶ ἐκ ανθρωπότητος δι' ἡμᾶς,
τὴν ἡμαρτίαν, εἰ αὐτὸς ἐπ' ἐρημίας διά-
γων πειρασμοῖς, ὡς λέγεις, παλαίμεις,
πρὸς τὸ οὐκ ἔσθαι μόνῃ τῇ νίκῃ τῶν χρι-
στοῦ νομίμως γινώσκῃ. κενοδοξία γὰρ
ἐκρατήθη, ἢ ὑπερφανία ἐσβεσθῆ, φι-
λαργυρία κατελύθη. καὶ ὁ ἐξ ἐναν-
τίας ἐστράπη, ἔδεν τῆς οἰκείων βε-
λῶν Διὰ περονησάμ ἰχθύσας. καὶ εἰκό-
τως ἀνδρίση καὶ τῆς πρῶτοντον τῆ
ψυχῆς ξιφῶν ὑπερβαίνον ἀντίστασιν
κτησαμένους τὴν ἀπάθειαν, ἀγγελοί-
σοι μετὰ τὴν πάλιν Διὰ κοίτησιν, ἔ-
δουλικῶς ὑπηρετοῦμενοι, ἐπειδὴ τὸ το
θεῷ μὴ ὡς ἀφείλετο, ἀλλὰ νικητικῶς
εμφανούμενός σε. τῶν γὰρ ἔχει με-
θ' ὁ τὸν παρόντα ἀγῶνα γενναίως
ἀνδρίζομενος.

γενου.
ἐπατήθη.

ὅτι ἔπος.

Τῷ αὐτῷ. σσ.

Οἱ λίθοι, ἄρτοι τοῦ χριστοῦ ἔχοντες
ἴσως, ἀεὶ τε, ἔχοντες τῆς ὥρας τῆς θαυ-
ματίων ἢ μὴ παύσεως, ὡς οἱ χαλκὸχο-
λοι ῥητορεύουσιν, ἀλλὰ τῆς αἰτήσεως
ματῶν ἔσθαι, καὶ τῷ ζητοῦντι παρ-
εἶσθαι. θεὸς γὰρ πάντα ἐπιθεῖ, καὶ
μέτρον, καὶ χεῖρα χεῖρίζεται. ἐνθα δὲ
τὸ πρὸς τὸν τὸ ζητοῦμενον, καὶ τὸ θαυ-
ματουργεῖν πάντως οὐκ ἔχοντες.

cam, qua indutus erat, vestem traducētē; *Mat. 12.*
eōsque, qui mollia indumenta gerunt, in *Luc. 7.*
regum domibus versari dicentem. At hu-
iusmodi vestimenta spirituali illo thala-
mo, fulguris in modum rutilante, minime
digna sunt. Quamobrem si huius deside-
rio teneris, vilem Dei nostri Iesu vestitum
imitare. Nam mollities præsentis lascivix
est, non cælestis splendoris.

Ioanni Eremitæ. 75.

Cum Christus, qui Deus erat, atque no-
stra causa humanitatem induerat, in de-
sertum, ut tentaretur, ductus fuerit, quid
miraris, te in solitudine degentem, tenta-
tionibus, ut inquis, confictari? Ad solam *Mat. 4.*
igitur Christi victoriam legitime partam
animum adice. Inanis enim gloria calca-
ta est, extincta superbia, oppressa avaritia,
pudoreque suffusus aduersarius, ut qui
nulla sagittarum suarum ipsius pectus tra-
iicere potuisset. Ad eundem igitur modum
si tu quoque eam, quam par est, animi ma-
gnitudinem præstiteris, gladiusque, quibus
anima conuulneratur, superatis, te in ani-
mi tranquillitatem asserueris; angeli tibi
post victoriam ministrabunt; non quidem *Ibid.*
feruilem in modum ministrantes (quan-
doquidem hoc soli Deo debebatur) verum
victoris in morem caput tuum corona cin-
gentes. Hanc enim mercedem habet, qui
in præsentī certamine strenue se gerit.

Eidem. 76.

Quod lapides à Christo in panes mini-
me conuersi sint (vir præstantissime) non *Mat. 4.*
idcirco factum est, quod edendorum mi-
raculorum tempus nondum adesset, quæ-
admodum male feriati homines garriunt:
sed quia petitio vana erat, & petitore di-
gna. Deus enim omnia cum pondere, ac *Sap. 12.*
mensura, & necessitate largitur. Vbi autem
quod quæritur superuacaneum est, illic
quoque miracula edere profusus intempe-
stium est.

• C iij